

25 d'Abril: Sant Marc, evangelista

Text de l'Evangeli (Mc 16,15-20): En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangeli a tota la humanitat. Els qui creuran i seran batejats se salvaran, però els qui no creuran es condemnaran. Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llenguatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans i, si beuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons».

Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven.

«Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'Evangeli a tota la humanitat»

Mons. Agustí CORTÉS i Soriano Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

(Barcelona, Espanya)

Avui n'hi hauria molt per a parlar sobre la qüestió de per què no ressona amb força i convicció la paraula de l'Evangeli, per què guardem els cristians un silenci sospitós sobre el que creiem, tot i la crida a la “nova evangelització”. Cadascú farà la seva pròpia anàlisi i en donarà la seva particular interpretació.

Però en la festa de sant Marc, bo i escoltant l'Evangeli i mirant l'evangelitzador, no podem sinó proclamar amb seguretat i agraïment on es troba la font i en què consisteix la força de la nostra paraula.

L'evangelitzador no parla perquè així li ho recomani un estudi sociològic del moment, ni perquè li ho dicti la “prudència” política, ni perquè “li brolli espontàniament dir el que pensa”. Sense més, se li ha imposat una presència i un manament, des de fora, sense coacció, però amb l'autoritat de qui és digne de crèdit:

«Ves per tot el món i anuncia la bona nova de l'Evangeli a tota la humanitat» (cf. Mc 16,15). És a dir, que evangelitzem per obediència, bé que joiosament i confiadament.

La nostra paraula, d'altra banda, no es presenta com una més en el mercat de les idees o de les opinions, sinó que té tot el pes dels missatges forts i definitius. De la seva acceptació o rebuig depenen la vida o la mort; i la seva veritat, la seva capacitat de convicció, ve per la via testimonial, és a dir, apareix acreditada per signes de poder en favor dels necessitats. Per això és, pròpiament, una “proclamació”, una declaració pública, feliç, entusiasmada, d'un fet decisiu i salvador.

Per què, doncs, el nostre silenci? Por? Timidesa? Deia sant Justí que «aquells ignorants i incapços d'eloqüència, varen persuadir per la virtut tot el gènere humà». El signe o miracle de la virtut és la nostra eloqüència. Deixem, si més no, que el Senyor enmig de nosaltres i amb nosaltres realitzi la seva obra: «El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l'acompanyaven» (Mc 16,20).